

Z. Br.

Ekonomiczne poglądy Radiszczewa i Staszica

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 14/2, 402

1969

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

EKONOMICZNE POGŁĄDY RADISZCZEWA I STASZICA

W wydanym w 1968 r. nrze 15 „Studiów z Historii Myśli Społeczno-Ekonomicznej” ukazała się praca Jerzego Drohomireckiego *Z koncepcji ekonomicznych rosyjskiego i polskiego oświecenia (Radiszczew a Staszic)*. Autor na wstępie pisze, że myśliciela rosyjskiego Aleksandra Radiszczewa (1749—1802) i Staszica należy uważać „za najbardziej prominentnych i reprezentatywnych przedstawicieli oświecenia swych krajów”, i właśnie dlatego „porównanie ich koncepcji może stać się potwierdzeniem pewnych określonych prawidłowości zarówno w rozwoju stosunków społeczno-gospodarczych, jak i rozwoju myśli społecznej” (s. 154). Przeprowadzone przez autora porównanie dotyczy poglądów Radiszczewa i Staszica na kwestię agrarną, przemysł i handel.

W poprzednim numerze „Studiów” (nr 14/1968) tenże autor dał artykuł *Zugadnienie przemysłu i handlu oraz idee protekcjonistyczne w poglądach A. Radiszczewa*.

Z. Br.

PIĘCZDZIESIĘCIOLECIE ICHTIOBIOLOGII W POLSCE

1 października 1918 r. w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie utworzono stałą docenturę ichtiologii i rybactwa. Izabela Bontemps w nrze 12/1968 „Gospodarki Rybnej”, w artykule stanowiącym krótki szkic dziejów ichtiologii w SGGW, pisze, że „od dnia powołania do życia tej pierwszej w Polsce naukowo-dydaktycznej, akademickiej placówki datuje się rozwój polskiego rybactwa jako dyscypliny naukowej i gałęzi gospodarki narodowej”.

Z. Br.

UWAGI O SŁOWNICTWIE PIERWSZYCH POLSKICH ZIELNIKÓW

Franciszek Sławski po artykule o *Herbarzu* Marcina Siennika, ogłoszonym w „Języku Polskim” (zob. notatkę w „Kwartalniku”, nr 4/1968, s. 844), opublikował w nrze 3/1968 kwartalnika „Slavia Orientalis” *Kilka uwag o słownictwie pierwszych polskich zielników* tj. pierwszej w Polsce popularnej encyklopedii lekarsko-przyrodniczej Stefana Falmierza wydanej w 1534 r., drugiego jej wydania przeredagowanego przez Hieronima Spiczyńskiego i wydanego w 1542 r. oraz *Herbarza* Siennika z 1568 r. Okres, w którym ukazały się te dzieła, należy uważać za ważny etap w formowaniu się polskiej terminologii specjalnej, dlatego autor postuluje dokładne zbadanie słownictwa zielników, którymi się w artykule zajmuje.

Z. Br.

ROMUALD TRAUUGUTT — ELEKTRYK WOJSKOWY

W dziale *Sylwetki zasłużonych elektryków* nr 1/1969 „Przeglądu Elektrotechnicznego” ukazał się artykuł Jerzego Kubiatowskiego *Romuald Traugutt, wielki patriota, saper i elektryk wojskowy*. Autor stara się dociec „praźródła” zainteresowań elektrycznością u Traugutta. Przypuszcza, że znał on podręcznik *Fizyka stosowana do teraźniejszego stanu wiadomości krótko zebrana* (Warszawa 1817) Jana Wolskiego, który był nauczycielem Traugutta w gimnazjum w Swisłoczy (gimnazjum to znajdowało się pod patronatem i wpływami uniwersytetu w Wilnie). W podręczniku Wolskiego są m.in. rozdziały o elektryczności, galwanizmie i magnetyzmie. Bywając w Warszawie, Traugutt odwiedzał placówki, w których działały maszyny i przyrządy elektryczne. W 1859 r. otrzymał przydział do Zakładu Techniczno-Galwanicznego